

MÁR
TUDOK
OLVASNI

—
3.
SZINT

Nógrádi Gábor

SEGÍTSÉG, ÉRTEM A KUTYÁMAT!

Nagy Norbert rajzaival

MÓRA

Nógrádi Gábor

SEGÍTSÉG, ÉRTEM A KUTYÁMAT!

MÓRA
KÖNYVKIADÓ

CSODÁK NINCSENEK! VAGY MÉGIS?...

Kezdjük egy rossz hírrrel: Lizi lázas beteg volt. Annyira magas volt a láza, hogy félrebeszélt. Amikor április 25-én, reggel kilenc óra huszonkét perckor mély, nyugodt alvásából felébredt, és kinyitotta a szemét, egy vidám fiúhangot hallott.

Valaki azt kérdezte tőle, hogy: „Jobban vagy már? Mehetünk játszani?”

Lizi nem ismerte ezt a hangot.

Ágyában fekvé óvatosan körülnézett.

A szobában nem volt más, csak Buksi. A labrador-vizsla keverék kutyába egy állatmenhelyen szeretett bele a család, amikor még kölyök volt.

- Ki szólt? - pislogott Lizi ide-oda, és az ijedségtől összeszorult a gyomra.

- Ki szólt volna? - hallotta megint az ismeretlen hangot. - Nem látsz a szemedtől? Itt szobrok már két órája, és várom, hogy felébredj.

Lizi kimeresztett szemmel bámult. A kutya vadul csóválta a farkát. Lizi ledobta a takaróját, és óvatosan belesett az ágya alá. Ott azonban nem

volt senki. Csak egy fél pár papucsot meg az öccse felborult kék játékautóját látta.

– Mi van? Mit keresel? – szólt hozzá ismét a láthatatlan fiú, aztán hirtelen felkiáltott. – A cipődet? Hozzam? Megyünk a kertbe szaladgálni? Hurrá! Tök jó!

– Jaj! – sikkantotta el magát Lizi, és meglepetésében lebukfencezett az ágyról.

Éppen Buksi elé.

– Te...? Te...? Te beszélsz? Te?...

– Naná, hogy én! – vihogott a kutya, és az orrával megbökte a szőnyegen fekvő kislányt. – Tisz-tára lökött vagy, Lizi! Látsz még valaki mást is a szobában rajtam kívül?

Lizi lélegzete elakadt. Egy pillanatig Buksira bámult. Aztán teljes erejéből ordítani kezdett.

– Anya! Apa! Anya! Apa!

Szegény kutya úgy megijedt a váratlan kiáltó-
zástól, hogy hátratántorodott, és a fenekére ült.

- Mi az? Mi van? - nyűszította. - Mi történt?
Megütöted magad? Fáj valamid?

Az ajtó kivágódott, és Lizi anyja meg apja
rémülten rohantak be a szobába.

Egymás szavába vágva kiabáltak.

- Mi van? Mi történt? Lizikém!... Te a földön?...
Leestél?... Megijedtél? Jaj, Istenem!

A magas, erős férfi két karjával megragadta a kislányt, és feltette az ágyra.

Lizi anyja kétségbeesetten faggatta gyermekét:

- Rosszat álmodtál? Mondd el! Mit álmodtál?
Nincs semmi baj! Itt vagyunk... Mi történt?

De Lizi nem válaszolt, csak a kutya felé nyújtogatta a mutatóujját.

- Most mi van? - kérdezte Buksi. - Csak nem azt akarod mondani, hogy megijesztettek? Máskor simogatsz meg puszilgatsz ezerrel... Most félsz tőlem?

Lizi édesapja hol a kutyára, hol a kislányra nézett.

- Nem értem - mondta. - Megijedtél Buksitól?
Hiszen imádod!

Az asszony idegesen az ajtó felé mutatott.

- Menj, Buksi, menj! Túnés! Dezső, vidd ki a kutyát!

A kutya felállt, behúzta a farkát, megfordult, és elindult kifelé.

- Jellemző! - dünnyögte szomorúan. - Mindig a kicsi a hibás? „Túnés!”? Köszike! Ezt megjegyeztem.

Lizi szeme óriásira nyílt, úgy bámult a kutya után.

- Hallottad?! - markolta meg hirtelen az anyja karját. - Hallottad? Buksi...!

- Mi van a kutyával, édesem? Megijesztett?

- Nem... Nem... - dadogta Lizi. - Nem hallottad?

- Mit?

- Amit mondott!

- Kicsoda?

- Hát Buksi!

Az asszony elsápadt, és tenyerét a kislány homlokára tette, hogy lázas-e.

- Úristen! Dezső! Hívd az orvost!

LIZI NEM BESZÉL BUTASÁGOKAT. VAGY MÉGIS?...

A pocakos, mindig mosolygó és kicsit dadogó doktor bácsi megnézte Lizi nyelvét, meghallgatta a tüdejét, és megtapintotta a pulzusát.

Buksi az asztal alatt feküdt. Aggódó pillantásokkal figyelte, mit csinálnak már megint az ő kis gazdájával.

Az orvos a vizsgálat befejeztével az aggódó szülőkhöz fordult.

– A ki-kislánynak semmi ba-baja. Meggyógyult há-hál’ Istennek!

– De doktor úr...! – suttogta Lizi édesanyja.
– Azt mondta, hogy hallja a kutyát.

- Miért ne ha-hallaná? - nevette el magát a doki.
- Nincs a fü-fülének semmi baja. Ma-maguk is ha-hallják, én is ha-hallom, ha ugat.

- De Lizi azt állította - jegyezte meg az apa hal-
kan -, hogy érti, mit mond a kutya!

Az orvos még nagyobb nevetett.

- A gye-gyerekek fantáziája vé-végtelen! Én ö-ötévesen egyszer azzal á-állítottam haza az oviból, hogy ta-találkoztam egy tűzokádó sá-sárkánnyal. Hahaha! Egy hé-hétfejűvel!... És ha nem adnak pé-pénzt fa-fagyira, szó-szólok neki, hogy borítsa lá-lángokba a há-házat! Hahaha!

A szülők nem nevettek.

Az orvos Lizihez fordult, és megsimogatta a haját.

- Ugye, angyalkám, csak vi-vicceltél?

Lizi a doktor bácsira nézett, aztán a szüleire, végül Buksira, aki az asztal alatt feküdt.

- Rám hiába pislogsz - mondta a kutya. - Én nem tudom, mit kell ilyenkor válaszolni. De ha elárulod, hogy érted, amit ugatok, lehet, hogy nem fognak hinni neked.

- Igen, csak vicceltem - válaszolt Lizi a doktor-nak halkán. - Csak vicceltem...

Az orvos hatalmasat nyerített megint.

- É-értesz az á-állatok nyelvén? Na, csak be-beszélgess a ku-kutyáddal, beszélgess! - kiáltotta, és a szülőkhöz fordulva hozzátette. - Élénk ké-képzelőerő, nagy fa-fantázia! Me-meglátják, ebből a ki-kislányból még író lesz! - és elbúcsúzott.

Apa kikísérte a doktort, anya pedig lehajolt Lizihez, és megpuszilta a homlokát.

- Jól megijesztettél minket! - mondta. - Más-kor ne találj ki ilyen butaságokat! Itt a ruhád, öltözz fel szépen. Mindjárt ebédelünk - és kisietett a szobából.

- Minden jó, ha jó a vége! - morogta Buksi, és kikúszott az asztal alól. - Most már mehetünk a kertbe futkározni?

Lizi nem nézett a kutyára. Gyorsan ledobta a pizsamáját, és felöltözött.

- Kutya nem beszél - motyogta. - Kutya nem beszélhet. Ugathat, moroghat, nyüszíthet, de nem beszélhet. Nem hallok semmit. Amit elképzelek, az nincs. Egy tábla mogyorós csokit is elképzelek, és sajnós az sincs.

- Kivel beszélgetsz? - lépett be a szobába Lizi öccse, Norbi, és körbepillantott. - A kutyával?

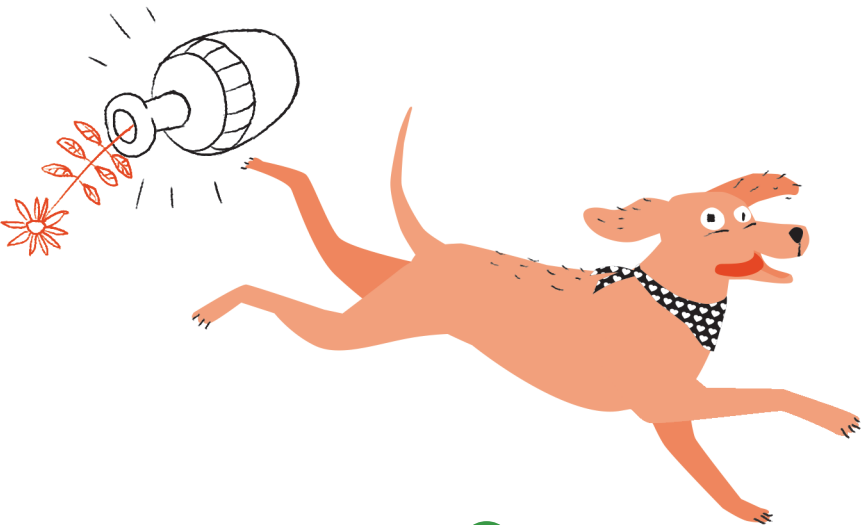
- Nem! - csattant fel idegesen a kislány. - Senkivel se beszélek! Magamban beszélek!

A kislány ijedten hátrált az ajtó felé.

- Magadban beszélgetsz? A nagyi azt mondta eccer, hogy aki magában beszélget, az lökött...

- Mi? - kapta fel a fejét Lizi. - Mit beszélsz te itt össze?

- És ha lökött vagy - folytatta a kislány -, akkor nekem nem szabad bejönni! Mert az fertőző!

- Mit?! Mi?! - kiabált Lizi. - Nem vagyok lökött!
Nem vagyok beteg! És már nem vagyok fertőző!

- De igen! Az vagy! - nyivákolta Norbi. - A nagyika azt is mondta, hogy a butaság fertőző!

- Majd adok én neked butaságot! - vicsorogta Lizi, és az öccse után vetette magát.

Elöl Norbi rohant visítva, utána Lizi ordítva, és a sort Buksi zárta be boldog csaholással.

- Hurrá, kis gazdám! Te tényleg meggyógyultál!

